Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PAOLA MENGOZZIHO
přednesené dne 20. března 2012 [1]

Věc C-42/11

João Pedro Lopes Da Silva Jorge

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná cour d'appel d'Amiens (Francie)]

„Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech — Rámcové rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu a o postupech předávání mezi členskými státy — Právní předpisy členského státu, které možnost odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu omezují na případ, kdy jsou vyžádané osoby státními příslušníky uvedeného státu — Diskriminace na základě státní příslušnosti“

1. Tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, podaná cour d'appel d'Amiens (Francie), poskytuje Soudnímu dvoru příležitost znovu se zabývat výkladem čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy [2]. Soudní dvůr má zejména upřesnit svoji judikaturu a porovnat prostor pro uvážení, který musí být členským státům přiznán při provádění uvedeného rámcového rozhodnutí, s rozsahem záruk, které musí být poskytnuty občanům Evropské unie, pokud na ně byl vydán evropský zatýkací rozkaz za účelem výkonu trestu odnětí svobody.

I – Právní rámec

A – *Mezinárodní právo*

2. Úmluva o předávání odsouzených osob, která byla podepsána dne 21. března 1983 ve Štrasburku a jejímiž smluvními stranami jsou všechny členské státy Unie, ve svém čl. 2 odst. 1 stanoví, že „[s]trany se zavazují vzájemně co nejvíce spolupracovat při předávání odsouzených osob podle ustanovení této Úmluvy“.

3. Článek 3 odst. 1 písm. a) Úmluvy o předávání odsouzených osob uvádí:

„Odsouzená osoba může být předána podle této Úmluvy pouze za následujících podmínek:

a je-li tato osoba státním občanem vykonávajícího státu“.

4. Článek 3 odst. 4 Úmluvy o předávání odsouzených osob upřesňuje, že „[k]terýkoli stát může v rozsahu, v jakém se ho to týká, kdykoliv v prohlášení adresovaném generálnímu tajemníkovi Rady Evropy vymezit pojem ‚státní občan‘ pro účely této Úmluvy“.

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Úř. věst. L 190, s. 1.

B – *Unijní právo*

1. Rámcové rozhodnutí 2002/584

5. Rámcové rozhodnutí 2002/584 ve svém článku 1 definuje evropský zatýkací rozkaz a povinnost jej vykonat následovně:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené[ho] s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii."

6. Článek 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 je věnován důvodům, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu. Ve svém bodě 6 tento článek uvádí, že „[v]ykonávající justiční orgán může odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu […], byl-li […] vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, vyžádaná osoba se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště a tento stát se zaváže provést výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody v souladu se svým vnitrostátním právem".

7. Článek 32 rámcového rozhodnutí 2002/584 uvádí, že „[ž]ádosti o vydání obdržené před 1. lednem 2004 se nadále řídí stávajícími nástroji týkajícími se vydávání. Žádosti obdržené po tomto dni se řídí pravidly, která přijmou členské státy k provedení tohoto rámcového rozhodnutí. Členský stát však může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí Radou učinit prohlášení, že jako vykonávající členský stát bude nadále vyřizovat žádosti v souvislosti s jednáním spáchaným přede dnem, který stanoví, v souladu s režimem vydávání platným před 1. lednem 2004 […]".

8. Prohlášení Francouzské republiky týkající se uvedeného článku 32 zní takto:

„Francie v souladu s článkem 32 rámcového rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy prohlašuje, že jako vykonávající členský stát bude nadále vyřizovat žádosti v souvislosti s jednáním spáchaným před 1. listopadem 1993 […] v souladu s režimem vydávání platným před 1. lednem 2004."

2. Rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV

9. Rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii [3] zavádí systém, jehož cílem je usnadnit výkon trestu v jiném členském státě, než je stát, který vydal rozsudek v trestní věci, aby byla lépe zajištěna společenská rehabilitace odsouzené osoby.

10. Článek 3 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909 stanoví, že „[ú]čelem tohoto rámcového rozhodnutí je stanovení pravidel, podle nichž členský stát, s cílem usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby, uznává rozsudky a provádí výkon trestů".

3 — Úř. věst. L 327, s. 27.

11. Článek 28 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909 stanoví, že „[ž]ádosti obdržené před 5. prosincem 2011 se i nadále řídí stávajícími právními předpisy o předávání odsouzených osob. Žádosti obdržené po tomto datu se řídí předpisy, které přijmou členské státy k provedení tohoto rámcového rozhodnutí“.

C – *Vnitrostátní právo*

12. Článek 695-24 francouzského trestního řádu uvádí důvody, pro které lze odmítnout vyhovět evropskému zatýkacímu rozkazu. Tento článek tak stanoví, že „[v]ýkon evropského zatýkacího rozkazu lze odmítnout:

[…]

2. je-li osoba vyžádaná za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím svobody francouzským státním příslušníkem a příslušné francouzské orgány se zavážou provést výkon tohoto trestu nebo ochranného opatření.“

II – Spor v původním řízení a předběžné otázky

13. Dne 14. září 2006 portugalský trestní soud vydal evropský zatýkací rozkaz na odsouzeného v hlavním řízení J. P. Lopese Da Silva Jorge, jenž je portugalským státním příslušníkem, za účelem výkonu trestu odnětí svobody na pět let, který mu byl v roce 2003 uložen za jednání, kterých se dopustil v roce 2002. Od tohoto data se J. P. Lopes Da Silva Jorge usadil ve Francii.

14. Ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že J. P. Lopes Da Silva Jorge se dne 11. července 2009 oženil s francouzskou státní příslušnicí, se kterou žije na francouzském území. João Pedro Lopes Da Silva Jorge je od 3. února 2008 zaměstnán francouzskou společností jako řidič v místní silniční dopravě na dobu neurčitou.

15. Dne 19. května 2010 se J. P. Lopes Da Silva Jorge dostavil na základě telefonického předvolání na francouzskou policejní služebnu. Při této příležitosti byl informován o existenci evropského zatýkacího rozkazu, který na něj byl vydán, a o žádosti portugalských orgánů o předání k výkonu trestu. Dne 20. května 2010 se státní zástupce u cour d'appel d'Amiens (odvolací soud v Amiens) obrátil na předkládající soud, aby rozhodl o předání J. P. Lopese Da Silva Jorge portugalským orgánům.

16. V rámci původního řízení státní zástupce v podstatě tvrdil, že portugalské orgány při vydání evropského zatýkacího rozkazu dodržely zákonné požadavky a že se neuplatní žádný z důvodů stanovených ve francouzském trestním řádu, pro které by musel nebo mohl být odmítnut jeho výkon. Státní zástupce, který byl vyzván, aby se vyjádřil k vlivu rozsudku Soudního dvora ve věci Wolzenburg [4], tvrdil, že i kdyby byl J. P. Lopes Da Silva Jorge v souladu s požadavky Soudního dvora oprávněn dovolávat se francouzských právních předpisů, které stanoví podmínky, za kterých může příslušný orgán odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkaz, a tedy dovolávat se článku 695-24 trestního řádu, důvod uvedený v daném článku, který se týká pouze francouzských státních příslušníků, je podle čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 nepovinný. Článek 695-24 trestního řádu se tak uplatní pouze při splnění dvou podmínek, a sice že evropský zatýkací rozkaz byl vydán na francouzského státního příslušníka a že příslušné francouzské orgány se zavázaly samy provést výkon trestu. Státní zástupce tak vyslovil souhlas s předáním J. P. Lopese Da Silva Jorgeho portugalským orgánům.

4 — Rozsudek ze dne 6. října 2009 (C-123/08, Sb. rozh. s. I-9621).

17. V původním řízení J. P. Lopes Da Silva Jorge naopak prohlásil, že nesouhlasí s předáním portugalským orgánům, a požádal, aby mohl trest vykonat ve Francii, přičemž se dovolával zaprvé článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané dne 4. listopadu 1950 v Římě (dále jen „EÚLP"), a nepřiměřeného zásahu do svého práva na respektování soukromého života, který by byl způsoben rozhodnutím o předání portugalským orgánům za účelem výkonu evropského zatýkacího rozkazu. Zadruhé se s odvoláním na výše uvedený rozsudek Wolzenburg dovolával okolnosti, že francouzské právo umožňuje odmítnout předání pouze v případě francouzských státních příslušníků, a zpochybnil slučitelnost článku 695-24 trestního řádu s čl. 4 bodem 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 a obecně se zásadou zákazu diskriminace zakotvenou v článku 18 SFEU[5].

18. Vzhledem k obtížím při výkladu unijního práva se tak chambre de l'instruction de la cour d'appel d'Amiens (vyšetřovací senát odvolacího soudu v Amiens) rozhodl přerušit řízení a předkládacím rozhodnutím, které kanceláři Soudního dvora došlo dne 31. ledna 2011, položit Soudnímu dvoru následující dvě předběžné otázky na základě článku 267 SFEU:

„1) Jsou takové vnitrostátní právní předpisy, jako je článek 695-24 trestního řádu, který umožňuje odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody pouze v případě, že vyžádaná osoba je francouzským státním příslušníkem a příslušné francouzské orgány se zavážou provést výkon tohoto trestu, v rozporu se zásadou zákazu diskriminace stanovenou v článku [18 SFEU]?

2) Je zásada provedení důvodu pro odmítnutí výkonu podle čl. 4 [bodu 6] rámcového rozhodnutí [2002/584] do vnitrostátního práva ponechána na volném uvážení členských států nebo má závazný charakter, a zejména může členský stát přijmout opatření vedoucí k diskriminaci na základě státní příslušnosti?"

III – Řízení před Soudním dvorem

19. João Pedro Lopes Da Silva Jorge, česká, německá, francouzská, nizozemská, rakouská a polská vláda, jakož i Evropská komise předložili Soudnímu dvoru písemná vyjádření.

20. Na jednání, které se konalo dne 31. ledna 2012, odsouzený v hlavním řízení, německá, francouzská, nizozemská a polská vláda, jakož i Komise přednesli svá vyjádření.

IV – Právní analýza

21. Z logických důvodů a po několika úvodních poznámkách zahájím analýzu druhou předběžnou otázkou.

A – *Úvodní poznámky*

1. K pravomoci Soudního dvora rozhodovat o předběžných otázkách

22. Francouzská republika učinila prohlášení podle bývalého čl. 35 odst. 2 EU, kterým uznala pravomoc Soudního dvora rozhodovat o předběžných otázkách za podmínek stanovených v bývalém čl. 35 odst. 3 písm. b) EU[6]. Kromě toho podle čl. 10 odst. 1 protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních, připojeného ke Smlouvě o FEU, platí, že pravomoci Soudního dvora podle bývalé hlavy VI Smlouvy o EU, pokud jde o unijní akty, které byly přijaty před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost, zůstávají stejné, a to i v případě, že byly uznány podle bývalého čl. 35 odst. 2 EU. Soudní dvůr má tedy pravomoc rozhodovat o otázkách položených předkládajícím soudem.

5 — I když písemnosti, zejména pak žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, uvádí článek 12 ES, je třeba mít samozřejmě za to, že se tím myslí článek 18 SFEU.

6 — Viz informace ohledně prohlášení Francouzské republiky a Maďarské republiky o jejich přijetí pravomoci Soudního dvora rozhodnout o předběžných otázkách týkajících se aktů, na něž se vztahují ustanovení článku 35 Smlouvy o Evropské unii (Úř. věst. 2005, C 318, s. 1).

2. K použití rámcového rozhodnutí 2002/584

23. Ačkoli článek 32 rámcového rozhodnutí 2002/584 umožňuje vykonávajícím členským státům i nadále uplatňovat režim vydávání platný před 1. lednem 2004, z prohlášení Francouzské republiky vyplývá, že si tuto možnost vyhradila pouze pro jednání, jichž se dopustil před 1. listopadem 1993. V takové situaci, jako je situace v původním řízení, kdy k předmětnému jednání, kterého se žádost týká, došlo v roce 2002 a samotná žádost o výkon evropského zatýkacího rozkazu byla vydána po 1. lednu 2004, se tedy použije režim zavedený rámcovým rozhodnutím 2002/584.

24. Je však třeba se zabývat vlivem rámcového rozhodnutí 2008/909 na spor v původním řízení. Účelem tohoto rámcového rozhodnutí, které bylo přijato dne 27. listopadu 2008, je stanovení pravidel, podle nichž členský stát, s cílem usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby, uznává rozsudky a provádí výkon trestů [7]. Datum, ke kterému měly členské státy nejpozději provést toto rámcové rozhodnutí, bylo stanoveno na 5. prosince 2011 [8]. Skutečnost, že k uplynutí této lhůty došlo v průběhu řízení o předběžné otázce, nicméně nemá přímý dopad na projednávanou věc. Článek 28 uvedeného rámcového rozhodnutí totiž stanoví, že neexistují-li opačná jednostranná prohlášení, žádosti obdržené před 5. prosincem 2011 se i nadále řídí stávajícími právními předpisy o předávání odsouzených osob. Vzhledem k tomu, že žádost o výkon evropského zatýkacího rozkazu obdržely francouzské orgány před 5. prosincem 2011, je při neexistenci opačného prohlášení Francouzské republiky třeba situaci odsouzeného v hlavním řízení posoudit podle rámcového rozhodnutí 2002/584.

B – *K prostoru pro uvážení ponechanému členským státům ohledně provedení čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584*

25. Podstatou druhé otázky, kterou překládající soud položil Soudnímu dvoru, je určit, zda jsou členské státy povinny provést do svých vnitrostátních právních řádů důvod, pro který je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, stanovený v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, a v případě kladné odpovědi, zda jsou povinny tak učinit pro všechny případy uvedené ve výše zmíněném bodě, to znamená vůči jak svým státním příslušníkům, tak státním příslušníkům jiných členských států, kteří mají na jejich území trvalé bydliště nebo se zde zdržují.

26. Potíže podle mého názoru ani tak nevyplývají z problematického znění dotčeného ustanovení, jako spíše z nejasností v judikatuře, které mohly vést k rozdílným výkladům. Nejprve se tedy budu zabývat zněním čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, jakož i jeho obecnou systematikou, a poté provedu analýzu prostoru členských států pro uvážení ve smyslu judikatury Soudního dvora.

27. Úvodem bych však chtěl uvést několik poznámek, které mají podle mého názoru zásadní význam pro lepší pochopení projednávané věci a posuzovaných otázek. Za tímto účelem je nutno připomenout, že čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví, že tímto rámcovým rozhodnutím „není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady“ zakotvené v unijním právu.

28. Odkaz na základní práva a zásady učiněný v čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 má sloužit jako záruka. V oblasti, na kterou se vztahuje uvedené rámcové rozhodnutí, a obecně v oblasti policejní a soudní spolupráce v trestních věcech, nelze zásadu vzájemného uznávání, ze které vychází mechanismus evropského zatýkacího rozkazu, uplatňovat stejným způsobem jako v případě uznávání univerzitního diplomu nebo řidičského průkazu vydaných jiným členským státem. Je navíc vyloučeno, aby členské státy přispívaly k vytváření prostoru svobody, bezpečnosti a práva, který by nerespektoval

7 — Viz článek 1 rámcového rozhodnutí 2008/909.

8 — Viz článek 29 rámcového rozhodnutí 2008/909. Francouzská republika nedodržela tuto lhůtu, neboť návrh zákona, který má do francouzského právního řádu provést rámcové rozhodnutí 2008/909, je ke dni přednesení mého stanoviska v této věci stále projednáván Parlamentem (viz návrh zákona o různých ustanoveních v oblasti trestního práva a trestního řízení na základě mezinárodních závazků Francie předložený senátu dne 11. ledna 2012).

základní práva osob, jejichž chování mohlo představovat ohrožení svobody, bezpečnosti nebo práva. Zásadu vzájemného uznávání, konkrétně má-li se použít v souvislosti s evropským zatýkacím rozkazem vydaným za účelem výkonu trestu, jak je tomu ve věci v původním řízení, nelze použít automaticky, ale naopak musí být posouzena ve světle osobního a lidského kontextu individuální situace, která je základem každé žádosti o výkon evropského zatýkacího rozkazu. Jak vyplývá z čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, při používání zásady vzájemného uznávání ve smyslu uvedeného rámcového rozhodnutí tak musí vnitrostátní zákonodárce při provádění unijních aktů, vnitrostátní justiční orgány při využívání výsad, které jim přiznává unijní právo, ale rovněž Soudní dvůr, když se zabývá výkladem ustanovení rámcového rozhodnutí 2002/584, dbát na dodržování základních práv, především důstojnosti odsouzené osoby [9]. Volný pohyb rozsudků v trestních věcech tak musí být zajištěn, ale také případně omezen s ohledem na vyšší zásadu, kterou je ochrana lidské důstojnosti, kámen úhelný ochrany základních práv v unijním právním řádu.

29. Nyní navrhuji pokračovat v analýze právě s ohledem na tento humanistický výklad zásady vzájemného uznávání.

1. Jazykový a teleologický výklad

30. Úvodem je třeba připomenout, že rámcové rozhodnutí jakožto unijní právní akt je podle bývalého čl. 34 odst. 2 písm. b) EU závazné pro členské státy, „pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům“.

31. Rámcové rozhodnutí 2002/584 ve svých článcích 3 a 4 konkrétně stanoví důvody justičních orgánů vykonávajícího státu pro odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu. Tyto důvody, jejichž výčet v daném rámcovém rozhodnutí je taxativní, aby nebyla ohrožena samotná zásada předávání, se týkají jak situace povinného odmítnutí výkonu, tak situace, kdy je možné výkon odmítnout. Z nadpisu článku 4 („Důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu“) totiž vyplývá, že nepovinné pro členské státy není provedení důvodů, ale výkon evropského zatýkacího rozkazu, který je tak ponechán na posouzení vnitrostátních justičních orgánů [10].

32. Znění čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, posuzováno nezávisle na ostatních bodech tohoto článku, stanoví, že vykonávající justiční orgán může odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, byl-li vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody, vyžádaná osoba se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště a tento stát se zaváže provést výkon trestu odnětí svobody v souladu se svým vnitrostátním právem.

33. Článek 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 ve spojení s bývalým článkem 34 EU tedy vyžaduje, aby členské státy ve svých právních řádech provedly důvod pro odmítnutí výkonu, který uvedený bod stanoví, a to pro všechny případy, kterých se týká. Nedomnívám se, že je třeba přikládat zásadní význam použití spojky „nebo“ ve znění uvedeného bodu. Je sice pravda, jak uvedli někteří účastníci řízení přítomní na jednání, že ve většině jazykových verzí je uvedená spojka použita [11], zatímco například německá verze používá pro určení osob, na které se může vztahovat důvod pro odmítnutí podle čl. 4 bodu 6 uvedeného rámcového rozhodnutí, spojku „und“ (a). Takový argument je podle mého názoru přinejmenším slabý, ne-li irelevantní, neboť by nedávalo smysl formulovat čl. 4 bod 6 – v jeho francouzské verzi – za použití spojky „a“. Vedlo by to k riziku, že se vytvoří absurdní argumentace spočívající v tvrzení, že by se uvedený důvod mohl vztahovat pouze na osobu, která je státním příslušníkem vykonávajícího státu, zdržuje se v tomto státě a má v něm trvalé bydliště.

9 — Lidská důstojnost je prvním ze základních práv uvedených v Listině základních práv Evropské unie (viz článek 1 uvedené Listiny).

10 — Znění je stejně jasné v ostatních jazykových verzích: v tomto případě odkazuji zejména na nadpis čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/548 v jeho španělské verzi („Motivos de ejecución facultativa de la orden de detención europea“), anglické verzi („Grounds for optional non-execution of the European arrest warrant“), italské verzi („Motivi di non esecuzione facoltativa del mandato di arresto europeo“) a portugalské verzi („Motivos de não execução facultativa do mandado de detenção europeu“).

11 — Jedná se zejména o znění v jazyce španělském, anglickém, francouzském, italském a portugalském.

34. I za předpokladu, že by členské státy nebyly povinny provést bod 6 uvedeného článku 4 rámcového rozhodnutí 2002/584, tak vzhledem k tomu, že francouzský zákonodárce zjevně zamýšlel tento bod provést prostřednictvím článku 695-24 trestního řádu, uvedený vnitrostátní zákonodárce tak měl učinit ve vztahu ke všem skupinám osob, na které se bod 6 vztahuje. Nehledě na případné jazykové rozdíly totiž z cíle sledovaného čl. 4 bodem 6 uvedeného rámcového rozhodnutí podle mého názoru jednoznačně vyplývá, že členské státy jsou povinny provést tento bod tak, aby jejich justiční orgány byly případně s to odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu nejen v případě vlastních státních příslušníků, ale rovněž v případě státních příslušníků jiných členských států, pokud splňují podmínky stanovené rámcovým rozhodnutím 2002/584, a to na základě celkové analýzy jejich individuální situace.

35. Na rozdíl od toho, co tvrdila většina účastníků tohoto řízení, takový závěr není podle mého názoru v rozporu se základní zásadou, na níž spočívá rámcové rozhodnutí 2002/584, a to se zásadou vzájemného uznávání. Podle těchto účastníků řízení je třeba důvody pro odmítnutí výkonu stanovené uvedeným rámcovým rozhodnutím vykládat obzvlášť restriktivně, aby bylo usnadněno předávání, a to v souladu se zásadou vzájemného uznávání.

36. Je pravda, že podle judikatury Soudního dvora tato zásada, „na které stojí struktura rámcového rozhodnutí 2002/584, na základě čl. 1 odst. 2 tohoto rozhodnutí zahrnuje rovněž to, že členské státy jsou v zásadě povinny vyhovět evropskému zatýkacímu rozkazu“ [12]. Poznamenávám však, že nehledě na významné místo, které má zásada vzájemného uznávání v uvedeném rámcovém rozhodnutí, byly důvody pro odmítnutí výkonu stanoveny unijním zákonodárcem. Unijní zákonodárce tyto důvody vymezil taxativně, což má právě zajistit, aby zásadou zůstal výkon evropských zatýkacích rozkazů. Cílem čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 je konkrétně zvýšit vyhlídky na sociální znovuzačlenění vyžádané osoby po uplynutí jejího trestu [13]. I když je zásada vzájemného uznávání provedená rámcovým rozhodnutím 2002/584 nepochybně významná, unijní zákonodárce ji nekoncipoval jako zásadu absolutní. Jak jsem poznamenal úvodem, tento závěr potvrzuje připomenutí základních práv v čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584. Jeví se tak, že čl. 4 bod 6 uvedeného rámcového rozhodnutí je jasným vyjádřením vůle unijního zákonodárce ponechat příslušným justičním orgánům případně možnost dosáhnout souladu s uvedenou zásadou, jde-li o tak zásadní zájem, že je třeba jej chránit, jako je úspěšná společenská rehabilitace odsouzené osoby.

37. Tento cíl spočívající v rehabilitaci není pouze osobním zájmem odsouzené osoby. Úspěšná společenská rehabilitace v prostředí, které je uvedené osobě známé, je také dodatečnou zárukou pro společnost, jejíž je daná osoba nutně součástí, že pravděpodobnost opakování protiprávního jednání bude nižší. Význam, který tomu unijní zákonodárce přikládá, je tak výslovně potvrzen rámcovým rozhodnutím 2008/909, jehož cílem je podle jeho čl. 3 odst. 1 „usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby“.

38. Soudní dvůr uvedl, že „cílem čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 […] je zejména umožnit přiznat zvláštní význam možnosti zvýšit vyhlídky na sociální znovuzačlenění vyžádané osoby po uplynutí trestu, ke kterému byla odsouzena, přičemž takovýto – jakkoli důležitý – cíl nemůže vyloučit, aby členské státy při provádění tohoto rámcového rozhodnutí omezily, ve smyslu uvedeném v základním pravidle stanoveném v čl. 1 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, situace, ve kterých má být možné odmítnout předat osobu, která spadá do rozsahu působnosti uvedeného čl. 4 bodu 6“ [14]. Soudní dvůr tím pouze připomněl, že cílem uvedeného čl. 4 bod 6 není zakotvit bezpodmínečné právo odsouzené osoby vykonat trest na území vykonávajícího státu a že použití vnitrostátních právních předpisů, které v případě státních příslušníků jiných členských států podmiňují použití důvodu, pro který je možné odmítnout výkon, legálnímu pobytu v délce pěti let, bylo v projednávané věci

12 — Výše uvedený rozsudek Wolzenburg (bod 57).

13 — Tamtéž (bod 67).

14 — Tamtéž (bod 62).

v souladu s uvedeným rámcovým rozhodnutím. Soudní dvůr se tak vyjádřil k použití vnitrostátních předpisů, které omezovaly, avšak nevylučovaly případy, ve kterých bylo možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, v konkrétní situaci. Obezřetností, s jakou je třeba uplatňovat judikaturu Soudního dvora, se ostatně budu zabývat později [15].

39. Na rozdíl od toho, co tvrdila francouzská vláda, výklad čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, který navrhuji, nezakotvuje beztrestnost vyžádané osoby ani nezpochybňuje zásadu vzájemného uznávání, neboť vykonávající stát může odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu pouze pod výslovnou podmínkou, že se zaváže provést výkon trestu na svém území, aniž jakkoli zpochybní rozhodnutí, kterým byl tento trest uložen. V tomto smyslu je logika vzájemného uznávání soudních rozhodnutí zcela zachována, a to i v případě, že vyžádaná osoba vykonává trest ve vykonávajícím členském státě, a nikoliv ve vydávajícím státě. Výklad čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, který Soudnímu dvoru navrhuji, se mi tak nejeví v rozporu s jeho obecnou systematikou ani s jeho cíli.

40. Závěrem se nemohu ubránit myšlence, že výklad čl. 4 bodu 6 uvedeného rámcového rozhodnutí, který by umožňoval mít za to, že vnitrostátní právní předpisy, které každého občana Unie, jenž se zdržuje na území členského státu nebo zde má trvalé bydliště, bez rozdílu vylučují z případného použití důvodu, pro který je možné odmítnout výkon, pouze proto, že není státním příslušníkem daného členského státu, jsou v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím, by přímo odporoval značnému počtu základních práv a právních zásad, které mají být podle čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 dodržovány, a byl by tak obtížně slučitelný s požadavky stanovenými tímto článkem.

2. Prostor členských států pro uvážení a osobní působnost čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584

41. Soudní dvůr ve svém výše uvedeném rozsudku Wolzenburg uznal, že „[č]lenské státy při provádění článku 4 rámcového rozhodnutí 2002/584, a zejména při provádění bodu 6 tohoto článku, […] nutně disponují nepochybným prostorem pro uvážení“ [16]. Nedomnívám se však, že Soudní dvůr měl v daném případě na mysli něco jiného než prostor pro uvážení, který členským státům přiznává Smlouva stran určení formy a prostředků provedení rámcových rozhodnutí. Při využívání tohoto prostoru pro uvážení musí být každopádně dodržováno unijní právo [17].

42. Soudní dvůr byl již žádán o výklad čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí a dotčení účastníci řízení, kteří předložili vyjádření v rámci projednávaného řízení, se podrobně zabývali rozsudkem Kozłowski [18] a výše uvedeným rozsudkem Wolzenburg, jež byly vydány v dané oblasti. Většina z uvedených účastníků řízení z bodu 58 tohoto rozsudku Wolzenburg dovodila, že Soudní dvůr zakotvil svobodu vnitrostátního zákonodárce provést jednotlivé důvody uvedené v článku 4 rámcového rozhodnutí 2002/584. Podle tohoto bodu daného rozsudku Wolzenburg měl Soudní dvůr za to, že „vnitrostátní zákonodárce, který se podle možností, jež mu dává článek 4 uvedeného rámcového rozhodnutí, rozhodne omezit situace, ve kterých jeho vykonávající justiční orgán může odmítnout předat vyžádanou osobu, pouze posiluje systém předávání zavedený tímto rámcovým rozhodnutím ve prospěch prostoru svobody, bezpečnosti a práva“.

43. Je však třeba mít na paměti, že situace ve věci, v níž byl vydán rozsudek Wolzenburg, byla z hlediska vnitrostátního práva zcela odlišná, neboť Soudní dvůr měl rozhodnout o právních předpisech, které skutečně provedly čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, a to i ve vztahu ke státním příslušníkům jiných členských států, než je vykonávající stát. Jedná se o zásadní rozdíl

15 — Viz bod 43 tohoto stanoviska.

16 — Výše uvedený rozsudek Wolzenburg (bod 61).

17 — Tamtéž (bod 45).

18 — Rozsudek ze dne 17. července 2008, Kozłowski (C-66/08, Sb. rozh. s. I-6041).

v porovnání s projednávanou věcí, který vyžaduje značnou obezřetnost, má-li se vycházet z tvrzení Soudního dvora, která obsahují rozsudky vydané v dané oblasti, zejména pak výše uvedený rozsudek Wolzenburg, a která nejsou *ipso facto* použitelná v případě členského státu, jehož vnitrostátní právní předpisy vyhrazují použití čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 pouze na jeho státní příslušníky. Tento bod 58 je tedy třeba vykládat s ohledem na konkrétní vnitrostátní kontext, který byl dotčen.

44. Pokud je tak třeba z uvedeného bodu vyvodit závěr, je jím to, že rámcové rozhodnutí 2002/584 neukládá členským státům povinnost přiznat státním příslušníkům jiných členských států, kteří mají bydliště nebo se zdržují na jejich území, bezpodmínečné právo na odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu, který se jich týká. Prostor pro uvážení přiznaný členským státům, o nějž se rovněž jedná v tomto rozsudku, může být sice vyjádřen prostřednictvím omezení takových případů [19], ale určitě ne prostřednictvím úplného vyloučení všech státních příslušníků ostatních členských států z použití důvodu, pro který je možné odmítnout výkon a který je uveden v čl. 4 bodě 6 rámcového rozhodnutí. Je zřejmé, že rámcové rozhodnutí 2002/584 ukládá členským státům, aby svým justičním orgánům uložily povinnost přezkoumat každou individuální situaci prostřednictvím celkového posouzení v případě, že by uvedené orgány byly požádány, aby nevykonaly evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu na státního příslušníka vykonávajícího státu, na osobu, která se v tomto státě zdržuje, nebo na osobu, která zde má trvalé bydliště [20].

45. Z judikatury Soudního dvora ostatně také jasně vyplývá, že Soudní dvůr nepojímá osobní působnost čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 v tom smyslu, že se vztahuje buď na státní příslušníky vykonávajícího členského státu, nebo na státní příslušníky jiných členských států, kteří na jeho území mají trvalé bydliště nebo se zde zdržují, nebo na obě tyto skupiny osob. Soudní dvůr totiž v bodě 34 výše uvedeného rozsudku Kozłowski uvedl, že „podle čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí [2002/584] je rozsah tohoto důvodu, pro který je možné odmítnout výkon, omezen na osoby, které, pokud nejsou státními příslušníky vykonávajícího členského státu, se v něm ‚zdržují' nebo v něm ‚mají trvalé bydliště' ".

46. Ze všech výše uvedených důvodů navrhuji, aby Soudní dvůr na druhou předběžnou otázku odpověděl v tom smyslu, že aniž je dotčeno využití prostoru pro uvážení, který členské státy mají v souladu s unijním právem, pokud jde o stanovení podmínek, kterým může použití důvodu pro odmítnutí výkonu podle čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 podléhat v případě státních příslušníků jiných členských států, kteří mají na jejich území trvalé bydliště nebo se zde zdržují, tyto členské státy jsou povinny provést bod 6 uvedeného článku 4 tak, aby vykonávající justiční orgány měly možnost odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu jak v případě svých vlastních státních příslušníků, tak v případě státních příslušníků jiných členských států, kteří se na jejich území zdržují nebo zde mají trvalé bydliště, přičemž uvedeným orgánům musí být umožněno využít této možnosti s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu.

C – *K první otázce*

47. Odpověď na výše zkoumanou otázku předkládajícímu soudu podle mého názoru poskytuje užitečné vysvětlení. Nicméně v případě, že by Soudní dvůr rozhodl, že pouze na základě rámcového rozhodnutí 2002/584 nejsou členské státy povinny provést čl. 4 bod 6 uvedeného rámcového rozhodnutí jak ve vztahu ke svým státním příslušníkům, tak ve vztahu ke státním příslušníkům jiných členských států,

19 — Soudní dvůr ostatně dospěl k závěru, že nizozemské právní předpisy, které stanoví, že čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 se na nizozemské státní příslušníky uplatní bezpodmínečně, a na státní příslušníky jiných členských států pod podmínkou, že nejméně pět let nepřetržitě oprávněně pobývali na nizozemském území, byly v souladu s unijním právem.

20 — Osmý bod odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 hovoří jasně v tomto smyslu, když uvádí, že „[r]ozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí podléhat dostatečné kontrole, což znamená, že justiční orgán členského státu, ve kterém byla vyžádaná osoba zatčena, bude muset přijmout rozhodnutí o jejím předání".

kteří se na jejich území zdržují nebo zde mají trvalé bydliště, a dospěl k závěru, že francouzský stát svého prostoru pro uvážení využil zcela v souladu s rámcovým rozhodnutím 2002/584, bude muset zaujmout stanovisko k otázce, zda jsou takové vnitrostátní právní předpisy, jako jsou vnitrostátní právní předpisy dotčené v původním řízení, v rozporu se zásadou zákazu diskriminace.

48. Nejprve je třeba uvést, že odsouzený v hlavním řízení využil své svobody pohybu, když odcestoval na francouzské území, kde legálně pobývá a kde si založil rodinu. Členské státy však v rámci provádění rámcového rozhodnutí nemohou porušit unijní právo, zejména ustanovení týkající se práva přiznaného každému občanovi Unie svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států [21]. Soudní dvůr tak již rozhodl, že státní příslušník členského státu, který má legální trvalé bydliště v jiném členském státě, je oprávněn dovolávat se zásady zákazu diskriminace vůči vnitrostátním právním předpisům, které stanoví podmínky, za kterých příslušný justiční orgán může odmítnout vykonat evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody [22]. Tak tomu musí být tím spíše v případě francouzských právních předpisů dotčených v původním řízení, které z použití důvodu pro odmítnutí výkonu podle čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 vylučují každého občana Unie s výjimkou francouzských státních příslušníků. Je proto třeba mít za to, že odsouzený v hlavním řízení je oprávněn se dovolávat vůči uvedeným právním předpisům článku 18 SFEU. Zbývá tedy určit, zda článek 695-24 trestního řádu představuje diskriminaci na základě státní příslušnosti.

49. Z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že zásada zákazu diskriminace vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno [23].

50. Z francouzských právních předpisů zjevně vyplývá, že se státními příslušníky jiných členských států je zacházeno jinak než s francouzskými státními příslušníky. Argumentaci některých vlád spočívající v tvrzení, že v takovém případě není situace tuzemských státních příslušníků srovnatelná se situací státních příslušníků jiných členských států, nelze přijmout. Tyto vlády zdůrazňovaly rozdílnou povahu vztahu mezi státním příslušníkem a státem, jehož je státním příslušníkem, ve srovnání se vztahem mezi občanem Unie a státem, ve kterém má trvalé bydliště, ale jehož není státním příslušníkem. Každý francouzský státní příslušník má například nutně velmi silnou vazbu s francouzskou společností, kterou představuje státní příslušnost a která odůvodňuje, aby se francouzský stát pouze v jeho případě zavázal provést na svém území výkon trestu uloženého jiným členským státem Unie. Nemohu se ubránit myšlence, že pokud bychom se omezili na tento druh argumentů, unijní právo by určitě nezaznamenalo takový vývoj, k němuž až doposud došlo. Takové tvrzení je podle mého názoru dávno překonáno.

51. Lze si tak snadno představit, že si členský stát chce vytvořit záruky a zavázat se provést výkon trestu uloženého v zahraničí – což pro uvedený stát nepochybně představuje velkou odpovědnost – pouze v případě osob, které mají skutečný, stabilní a trvalý vztah se společností dotčeného státu. Naproti tomu je zcela nesprávné tvrdit, že takový vztah mají pouze osoby, které jsou státními příslušníky tohoto státu. Případ odsouzeného v hlavním řízení je toho křiklavým příkladem. Důsledkem svobody pohybu a pobytu zakotvené v unijním právu je tak skutečnost, že v současné době již není možné vycházet z nevyvratitelné domněnky, že vyhlídky na sociální rehabilitaci odsouzené osoby jsou nejvyšší pouze ve státě, jehož je daná osoba státním příslušníkem. Je tedy třeba mít za to, že francouzské právní předpisy zachází se srovnatelnými situacemi odlišně.

52. Takové rozdílné zacházení může být slučitelné se zásadou zákazu diskriminace, pokud je objektivně odůvodněné a přiměřené legitimně sledovanému cíli, to znamená, že nesmí překračovat meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné [24].

21 — Viz výše uvedený rozsudek Wolzenburg (bod 45).

22 — Tamtéž (bod 47).

23 — Viz zejména rozsudek ze dne 3. května 2007, Advocaten voor de Wereld (C-303/05, Sb. rozh. s. I-3633, bod 56 a citovaná judikatura), jakož i výše uvedený rozsudek Wolzenburg (bod 62).

24 — Výše uvedený rozsudek Wolzenburg (bod 69).

53. Francouzská vláda tvrdila, že rozdílné zacházení s jejími státními příslušníky a státními příslušníky jiných členských států lze objektivně vysvětlit. Poukazuje na potíže související se stavem jejího vnitrostátního práva. Článek 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 totiž stanoví, že vykonávající členský stát se zaváže provést výkon trestu uloženého v zahraničí na svém vlastním území v souladu se svým vnitrostátním právem. Stav francouzského pozitivního práva však francouzskému státu neumožňuje přijmout takový závazek. Francouzská vláda v tomto ohledu připomněla, že provést ve Francii výkon trestu uloženého v zahraničí nastoluje důležité právní otázky, které nejsou upraveny rámcovým rozhodnutím 2002/584, což je důvod, proč čl. 4 bod 6 odkazuje na vnitrostátní práva členských států. Právní režim výkonu trestů uložených v zahraničí není jednotný a nejčastěji závisí na mezinárodních – dvoustranných nebo mnohostranných – úmluvách a francouzský stát nemůže jednostranně rozhodnout, že na svém území vykoná trest uložený v jiném členském státě, jelikož nemůže odsouzené osobě zaručit, že výkon jejího trestu bude uznán ve státě, který tento trest uložil.

54. Mám za to, že tuto argumentaci lze vyvrátit dvěma způsoby, a to nejprve odmítnutím uvedeného odůvodnění a dále zdůrazněním zjevně nepřiměřené povahy francouzských právních předpisů.

55. Pokud jde o potíže, kterých se francouzská vláda dovolává a které souvisí se stavem jejího vnitrostátního práva, úvodem připomínám, že Soudní dvůr jen zřídka vyhověl tomuto druhu argumentů.

56. Dále poznamenávám, že francouzská vláda na jednání připustila, že pokud francouzské právo v současné době neumožňuje vykonat trest, který jiný členský stát uložil osobě, jež není francouzským státním příslušníkem, je to spíše z důvodu zákonodárcem podaného výkladu čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, podle kterého tento bod neukládá členským státům povinnost rovného zacházení s vlastními státními příslušníky a státními příslušníky jiných členských států, než z důvodu nepřekonatelné právní překážky, kterou představuje mezinárodní smluvní právo, které je v současné době pro francouzský stát závazné. Komise v tomto ohledu správně uvedla, že francouzský stát je stejně jako všechny členské státy Unie smluvní stranou Úmluvy o předávání odsouzených osob [25]. Tato úmluva stanoví, že odsouzená osoba může být předána, je-li státním občanem vykonávajícího státu [26], ale též uvádí, že signatářské státy mohou prostřednictvím prohlášení, které mohou učinit kdykoli, jednostranně vymezit pojem „státní občan“ ve smyslu dané Úmluvy [27], takže francouzský stát mohl skutečně rozšířit působnost ustanovení uvedené Úmluvy na státní příslušníky jiných členských států [28].

57. Konečně i za předpokladu – o čemž nejsem zjevně přesvědčen – že by právní aspekty související s výkonem trestu uloženého v jiném členském státě byly upraveny teprve od přijetí rámcového rozhodnutí 2008/909, je třeba uvést, že francouzský zákonodárce tím, že ve stanovené lhůtě neprovedl uvedené rámcové rozhodnutí, je ode dne 5. prosince 2011 jako jediný odpovědný za údajný nedostatek svého vnitrostátního práva, a pokud by Soudní dvůr vyhověl argumentu týkajícímu se potíží způsobených stavem francouzského pozitivního práva, mohl by tak mít i nadále prospěch ze své vlastní nedbalosti. Článek 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 – a francouzská vláda to na jednání rovněž uznala – přitom obsahuje dynamický odkaz na vnitrostátní právo, takže i když se žádosti obdržené vykonávajícím státem před 5. prosincem 2011 i nadále řídí rámcovým rozhodnutím 2002/584, přínosy rámcového rozhodnutí 2008/909 mohou být zohledněny právě proto, že jeho provedení povede ke změně a přizpůsobení vnitrostátních práv členských států.

25 — Viz bod 2 tohoto stanoviska.

26 — Viz čl. 3 odst. 1 písm. a) Úmluvy o předávání odsouzených osob.

27 — Viz čl. 3 odst. 4 Úmluvy o předávání odsouzených osob.

28 — Z analýzy jednostranných prohlášení států, které jsou smluvními stranami Úmluvy o předávání odsouzených osob, mimoto vyplývá, že přinejmenším sedm členských států Unie rozšířilo pojem „státní občan“ ve smyslu uvedené Úmluvy na osoby, které mají trvalý pobyt nebo bydliště na území vykonávajícího státu, nebo které se na tomto území trvale usadily (Dánské království, Maďarsko, Nizozemské království, Portugalská republika, Slovenská republika, Finská republika a Švédské království). Irsko a Spojené království Velké Británie a Severního Irska stanoví možnost rozšířit uvedený pojem na základě posouzení úzkých vazeb mezi odsouzenou osobou a dotyčným státem.

58. Kromě toho je zřejmé, že právní předpisy, které mají za následek úplné vyloučení všech občanů Unie, kteří nejsou francouzskými státními příslušníky, z použití důvodu pro odmítnutí výkonu podle čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, jsou nepřiměřené. Tyto právní předpisy systematicky zbavují příslušné justiční orgány jejich pravomoci posuzovat individuální situace a stanoví kategorickou i nevyvratitelnou domněnku, že provést na francouzském území výkon trestu není z právního hlediska možné. Z argumentace francouzské vlády přitom vyplývá, že situace je diferencovanější, a že jelikož nelze pro všechny případy, které mohou být předloženy justičním orgánům vykonávajícího státu, stanovit jednotný právní rámec, je nutné pro každý jednotlivý případ určit použitelné právo, neboť toto se může měnit podle státu, jehož je odsouzená osoba státním příslušníkem. Právní předpisy dotčené v původním řízení jsou nepřiměřené, jelikož z použití uvedeného bodu *a priori* vylučují odsouzené osoby, které by se však s ohledem na právní pravidla použitelná na jejich žádost mohly potenciálně domáhat výkonu svého trestu na francouzském území.

59. Ze všech výše uvedených důvodů navrhuji, aby Soudní dvůr na první otázku předkládajícího soudu odpověděl v tom smyslu, že takové vnitrostátní právní předpisy, jako jsou vnitrostátní právní předpisy dotčené v původním řízení, které možnost odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu omezují na případ, kdy je vyžádaná osoba francouzským státním příslušníkem a příslušné francouzské orgány se zavážou provést výkon tohoto trestu, jsou v rozporu se zásadou zákazu diskriminace zakotvenou v článku 18 SFEU.

D – *K povinnosti konformního výkladu*

60. V rozsudku Pupino Soudní dvůr rozhodl, že „zásada konformního výkladu se vztahuje na rámcová rozhodnutí přijatá v rámci hlavy VI Smlouvy o Evropské unii. Při uplatňování vnitrostátního práva je předkládající soud povolaný k jeho výkladu povinen v co největším možném rozsahu vnitrostátní právo vykládat ve světle znění a účelu rámcového rozhodnutí, aby byl dosažen výsledek, který rámcové rozhodnutí sleduje, a dosažen tak soulad s [bývalým] čl. 34 odst. 2 písm. b) EU“ [29]. Kromě toho „[p]ovinnost vnitrostátního soudu přihlížet k obsahu rámcového rozhodnutí, vykládá-li relevantní pravidla svého vnitrostátního práva, ustává, pokud ho nemůže použít tak, aby bylo dosaženo výsledku slučitelného s výsledkem sledovaným tímto rámcovým rozhodnutím. Jinými slovy, zásada konformního výkladu nemůže sloužit jako základ pro výklad vnitrostátního práva *contra legem*“ [30].

61. Předkládající soud bude muset ověřit, zda je v dané věci konformní výklad jeho vnitrostátního práva možný. Připomenu pouze, že v případě, že předkládající soud dospěje k závěru, že takový výklad možný je, a to například tím, že výraz „francouzský státní příslušník“, jenž je uveden v čl. 695-24 odst. 2 trestního řádu, vyloží v tom smyslu, že se vztahuje rovněž na rovnocenné státní příslušníky, kterými jsou státní příslušníci jiných členských států Unie, uvedený soud bude muset zohlednit různé cíle rámcového rozhodnutí 2002/584, které zahrnují úspěšnou společenskou rehabilitaci odsouzené osoby, a pro provedení celkového posouzení vztahu mezi odsouzeným v hlavním řízení a francouzskou společností za účelem určení, zda se posledně uvedený může domáhat, aby svůj trest vykonal na francouzském území, či nikoliv, bude moci užitečně vycházet z kritérií stanovených Soudním dvorem v bodě 48 rozsudku Kozłowski, jakož i z tvrzení uvedeného v bodě 76 výše uvedeného rozsudku Wolzenburg.

29 — Rozsudek ze dne 16. června 2005 (C-105/03, Sb. rozh. s. I-5285, bod 43).

30 — Tamtéž (bod 47).

V – Závěry

62. S ohledem na všechny výše uvedené úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr na dvě předběžné otázky položené cour d'appel d'Amiens odpověděl takto:

„1) Aniž je dotčeno využití prostoru pro uvážení, který členské státy mají v souladu s unijním právem ohledně stanovení podmínek, kterým může použití důvodu pro odmítnutí výkonu podle čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy podléhat v případě státních příslušníků jiných členských států, kteří mají na jejich území trvalé bydliště nebo se zde zdržují, tyto členské státy jsou povinny provést bod 6 uvedeného článku 4 tak, aby vykonávající justiční orgány měly možnost odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu jak v případě svých státních příslušníků, tak v případě státních příslušníků jiných členských států, kteří se na jejich území zdržují nebo zde mají trvalé bydliště, přičemž uvedeným orgánům musí být umožněno využít této možnosti s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu.

2) Takové vnitrostátní právní předpisy, jako jsou vnitrostátní právní předpisy dotčené v původním řízení, které možnost odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu omezují na případ, kdy je vyžádaná osoba francouzským státním příslušníkem a příslušné francouzské orgány se zavážou provést výkon tohoto trestu, jsou každopádně v rozporu se zásadou zákazu diskriminace zakotvenou v článku 18 SFEU."